

**OSLAVNÁ
BOHOSLUŽBA**

**BRNĚNSKÝCH
SBORŮ CASD**

1. 4. 2023

BLAHOSLAVŮV DŮM

Lidická 79, 602 00 Brno



Притча про скарб і перлину

Ісус часто говорив притчами під час Свого перебування на землі. Він порівнював невидиме Царство Небесне з тим, що можна побачити, з тим, що належить до повсякденного життя звичайної людини. Наближаючи духовні істини до земних речей і подій, люди краще пізнавали Бога. Вони навчилися краще розуміти закони Божого Царства. Я хотів би разом з вами поміркувати над двома притчами, які представляють Царство Небесне. Давайте відкриємо Боже Слово в Євангелії від **Матвія 13:44-46**.

"Царство Небесне подібне ще до захованого у полі скарбу, що людина, знайшовши, ховає його, і з радості з того йде, та й усе, що має, продає та купує те поле. Подібне ще Царство Небесне до того купця, що пошукує перел добрих, а як знайде одну дорогоцінну перлину, то йде і продає все, що має і купує її".

Люди в той час часто ховали скарби в землі. Палестина була місцем великих потрясінь, війн. Люди постійно боялися за своє життя і майно. Найкращою схованкою була земля. Там цінні речі були в безпеці. Вони були захищені від злодіїв, вогню та руйнування. Коли власник скарбу помирав, у багатьох випадках він забирав свою таємну схованку з собою в могилу. Тому час від часу траплялося, що хтось знаходив скарб випадково. У період служіння Ісуса Христа в народі часто ходили чутки про знахідки цінних предметів чи монет в землі. Сталось навіть, коли рабин орав землю, корова впала в порожнину в землі, де був знайдений скарб. Тому в той час були люди, котрі ставили собі за мету шукати такі заховані скарби.

Перша притча порівнює Царство Небесне з людиною, яка працює на полі. Оскільки вона не є власником землі, можна припустити, що земля знаходиться лише в оренді. Ми можемо яскраво уявити собі плуг, який раптом застряг на твердому об'єкті. Чоловік починає копати на цьому місці і виявляє, що це не камінь. Він здивований тим, що знайшов. У землі була захована скринька, в якій лежав скарб. Він озирається, щоб переконатися, що за ним не стежать, а потім обережно ховає скарб назад у землю.

Згідно з юдейським та римським законами, знайдений скарб належить власнику землі. Отже, скарб йому не належить. Якби він забрав скарб додому, сусіди побачили б його і звинуватили у крадіжці. Єдиний спосіб отримати скарб - це купити це поле. Оскільки він людина бідна, то мусить продати все, що має.

Можливо, він продає свій будинок, своїх тварин, все, що мав, щоб отримати скарб. Він надав перевагу найціннішому і найкращому, що він міг знайти у своєму житті. Очевидно, що скарб був для нього найбільшою цінністю.

Ісус порівнює Царство Небесне зі скарбом. Царство Боже - це скарб, який має величезну цінність, що не піддається обчисленню. Ніщо не може з ним зрівнятися. При цьому Ісус наголошує на трьох аспектах:

1. Скарб захований на полі

2. Скарб приносить величезну радість

3. Скарб настільки цінний, що людина продасть все, що має, щоб купити поле

1. Перша ідея виражає те, що скарб захований не на поверхні, а глибоко в землі. Чоловік, який працював у полі, навіть не підозрював, що земля Чоловік, який працював у полі, навіть не здогадувався, що на землі є скарб. Так само і Царство Небесне приховане. Небесні реалії приховані від нашого розуму і тільки Бог може відкрити це нам. Людина не має здатності знайти самостійно знайти Царство Небесне. Вона в цілому навіть не знає, що таке Царство існує. Приховане Царство Боже приходить до нас несподівано, як дар. Людина нічим не може його заслужити чи заробити. За нього нічим не можна заплатити.

2. Друга ідея говорить про радість. Знахідка скарбу приносить радість. Чоловік з притчі радіє, бо знайшов те, чого навіть не шукав; те, про що навіть не навіть не мріяв. Знахідка Царства Божого приносить радість в першу чергу. Ісус каже: "Царство Боже є всередині вас". Хто жив з Христом, той належав до Царства Божого і це приносило радість. Царство Боже не буде між нами, допоки ми не наповнені радістю спілкування з Христом. Царства не буде серед нас, допоки ми не радітимемо тому, що Бог дозволив нам знайти один одного.

Серйозною проблемою є те, що радість втратилась у нашому християнстві. Йдеться не лише про радість, яка приносить багато емоцій, духовне

наповнення чи гарний настрій. Це не радість, яку просто проживають. Справжня радість приводить людину від притчі до дії. У тексті сказано: "З радості тому йде і купує". Християнство - це не про те, щоб сидіти і говорити, мати взаємну радість спілкування, а в тому, щоб йти. Справжня християнська радість приносить плоди: йти, продавати, купувати, служити. Вже на цій землі нам дозволено радіти Царстві Божому. Чи життя в такому Божому Царстві приносить нам справжній ентузіазм і велику радість?

3. Третя думка підкреслює цінність Божого Царства. Скарб настільки дорогоцінний, що людина продасть все, що має, щоб купити це поле. Царства Божого немає між нами, якщо ми не продамо все, що маємо, заради цієї радості. Тут немає золотої середини, немає нічого, що можна було б продати і залишити собі. Життя з Христом - це найцінніше, і ніщо в моєму житті не має бути настільки цінним, що я не міг би продати. Чи є Царство Боже для нас так само дорогоцінним, як для людини, яка знайшла скарб? Чи воно настільки цінне для нас, щоб продати те, що ми маємо; все, що заважає нам увійти в Христове Царство?

Чоловік не міг забрати скарб додому, поки не продав усе. Здобути щось означає щось втратити. Іноді ми піддаємося спокусі бажання отримати Царство без обміну. Я не маю на увазі меритократію, послугу за послугу, купівлю Бога нашими добрими справами. Я також не думаю про звичні вирази нашого християнства, як-от: віддати суботу Богові, десятина, відмова від пияцтва, куріння, споживання свинини ітд. Бог хоче, щоб ми продали все, іншими словами, щоб ми віддали себе. Час від часу ми співаємо пісню з приспівом Час від часу ми співаємо пісню з приспівом: "Все я віддаю". Християнство - це не просто прийняття певних правил, які я буду виконувати. Бог хоче, щоб ми продали свій егоцентризм, свою самодостатність, заздрість, критику, плітки, все, що заважає нам жити на цій землі в Божому Царстві.

Друга притча розповідає про купця, який купує перли. Перли були в Палестині і були дуже рідкісними та популярними. Все, що блищало, робило людей на цій землі щасливими. Історики записують, що люди воліли проводити свої дні на хлібі та воді, мріючи накопичити на золоту каблучку, перлину чи щось блискуче. Перли вважалися найрідкіснішими, і вони переливалися всіма кольорами веселки. Перлиною прикрашали намисто під час служіння Ісуса Христа.

Вона вважалася настільки цінною, що стала символом найрідкіснішого. Можливо саме тому ця символіка з'являється в книзі Об'явлення в описі нового міста. *Дванадцять брам зроблені з величезних перлин /Об'явл. 21:21/*. Купець знав різні види перлів. Він заробляв на життя, купуючи гарні перлини. Одного разу він побачив у крамниці іншого купця перлину великої ціни. Рідкіснішу за решту. Інші перлини не здалися йому такими коштовними. А ця дорогоцінна перлина настільки зачарувала його, що він забажав володіти нею. Проблема полягала в тому, що у нього не було грошей, щоб заплатити за неї, бо вона була дуже дорогою. Єдиним виходом було продати все, що він мав, щоб отримати найдорожчу і найкоштовнішу перлину.

Історії про скарб і перлину мають щось спільне, але водночас і відмінне. У притчі про скарб з одного боку, ми маємо чоловіка, який працював у полі, не шукав скарб, але натрапив на нього випадково. З іншого боку - торговець перлами, який шукав дорогі перлини і знайшов найдорожчу. З цього ми можемо зробити певні висновки урок. Скарб, захований у полі, певною мірою уособлює християнську громаду. Ми можемо працювати в полі, можемо служити в громаді відповідно до своїх дарів, але скарб залишається прихованим. Сама цінність Божого Царства Божого залишається прихованою від нас у такому випадку. Саме тому тоді немає причини радіти, немає ентузіазму для Христа, немає мотивації продавати і купувати.

Інша притча говорить про людину, яка прагне золотих перлин, але не знає, де їх знайти. Вона шукає, але не знаходить. Певною мірою ця притча представляє людей, які шукають, але їх не приваблює наше християнство, бо вони не знаходять найкоштовнішої перлину. Можливо, вони не бачать навколо себе людей, сповнених радості, тому що не знайшли в найціннішого, що є у їхньому житті. Сьогодні також час шукати Царства Божого.

Обидві притчі закінчуються однією і тією ж думкою: "Він пішов, продав усе, що мав, і купив". Акцент робиться на ідеї: продати все і купити те, що має найбільшу цінність. Люди в притчі не купили більше скарбів, більше перлин, а лише один скарб, одну перлину. скарб, одну перлину. Вони вирішили купити одну, найціннішу. Підтекст полягає в тому, що це найцінніше ми здобуваємо лише тоді, коли одночасно втрачаємо. Слідування також є зречення себе. Набути життя Христа означає втратити своє життя.

Сьогодні нам знову пропонується скарб і перлина великої ціни. Чи хочемо ми розбагатіти? Хто б не хотів? Але чи хочемо ми також продати? Чи хочемо втратити? Ми в ситуації, коли ми втрачаємо з радістю і бажанням? Сьогодні нам знову пропонується багатство в Бозі. Тільки той, хто багатий перед Богом, має надію на життя в Царстві Божому. Бог у нашому житті робить нас по-справжньому багатими. Навіть апостол Павло порівнює присутність Христа в нашому житті зі скарбом. Давайте ще раз подивимося на текст 2 Кор. 4:7. Скарб знаходиться в глиняних посудинах. Це матеріал, який є крихким і легко розбивається. У Старому Завіті Бог представлений як Творець, який, образно кажучи, ліпить людину з гончарної глини. Бог вкладає свій скарб у крихкий людський матеріал, щоб виявити Божу силу.

У наступних віршах апостол Павло описує, що означає мати скарб у глиняній посудині 2 Кор. 4:8-10. Учні добровільно втрачали, страждали, були в біді, тому що вони здобули скарб. Цей скарб зробив їх радісними учнями. Радість мотивувала їх йти. Той, хто має скарб, не потребує нічого іншого, як вийти на шлях пошуку Божого Царства. Бо така людина має обітницю, що все інше додасться. Я вірю, що і в нашому житті скарб не залишиться прихованим, що ми теж зможемо знайти перлини великої ціни, що ми теж зможемо жити радісним християнством, що наше життя буде наповнене Божою присутністю. Я вірю, що люди, які нас оточують, розпізнають це, хто приносить справжню цінність у наше життя.

Амінь.